

## D ů v o d y:

Právnímu názoru rekursního soudu nelze přisvědčiti. Podle čl. X., uvozovacích předpisů ke konkursnímu a vyrovnacímu řádu ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n. jest vyrovnací řízení, zahájená před účinností tohoto zákona, jen tehdy skončiti podle dosavadních předpisů, bylo-li vyrovnání věřiteli přijato přede dnem, kdy tento zákon nabude účinnosti, kterážto zásada jest vyslovena i v prvním odstavci čl. XIV téhož zákona. Poněvadž vyrovnání bylo přijato věřiteli 24. října 1931, tedy po dnu, kdy nový zákon nabyl působnosti (1. srpna 1931), jest vyrovnání skončiti podle nových předpisů a platí tudíž čl. XIII i pro toto vyrovnání. Článek XIII mluví prostě o odměně vyrovnacího správce, uvádí, že dávka nejvýše 5<sup>o</sup>/<sub>o</sub> je splatná při výplatě odměny, a ukládá soudu, by ji přímo srazil z částky poukázané správci. Podrobná ustanovení vyhrazuje vládnímu nařízení. Do té doby, než bylo vydáno vládní nařízení ze dne 10. července 1931 čís. 115 sb. z. a n. pojednávající o výběru a úhrnné odměně správců konkursní podstaty a vyrovnacích správců, musila býti arci odměna upravena podle dosavadních předpisů, tedy podle vládního nařízení ze dne 4. července 1924 čís. 152 sb. z. a n., avšak tato skutečnost nemá a nemůže míti vliv na účinnost čl. XIII, který nestanoví, jak má býti odměna určena, nýbrž zavazuje jen vyrovnacího správce, by ze své odměny zaplatil dávku do výše 5<sup>o</sup>/<sub>o</sub> přiznané odměny. To jest předpis zcela samostatný, nezávislý na způsobu určení odměny. Právem tedy prvý soud vyslovil, že vyrovnací správce jest ke složení dávky povinen. Rekursní soud, vycházející z opačného právního názoru, se nezabýval onou částí rekursu, v níž si vyrovnací správce stěžuje do výše vyměřené dávky. Nezbylo proto, než aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc byla vrácena soudu rekursnímu, by o rekursu znovu rozhodl.

## Čís. 11690.

**Z pouhého mlčení žalovaného nelze souditi na jeho souhlas se zpět-vzetím žaloby. Z toho, že žalovaný účtoval útraty, že přijal část na jich srážku a že se mu žalobce zavázal zaplatiti zbytek do 14 dnů pod exekucí, jest souditi na přivolení žalovaného ke zpět-vzetí žaloby bez vzdání se nároku.**

(Rozh. ze dne 21. května 1932, R I 371/32.)

Proti žalobě Ck XIII a 1046/31 o zaplacení 9.800 Kč vznesl žalovaný námitku rozepře rozsouzené po případě zahájené vzhledem ke sporu Ck V a 952/30. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku rozepře rozsouzené (zahájené). D ů v o d y: Žalobkyně domáhala se již pod Ck V a 952/30 na žalovaném zaplacení 9.900 Kč z důvodu, že ji žalovaný uvedl v omyl a přiměl ji lstí ke koupi domku, který nemá ani polovinu ceny, kterou zaplatila; žaloba ta byla však při roku dne 16. března 1931 vzata zpět, aniž se žalobkyně vzdala žalobního nároku a žalovanému byly nahrazeny útraty, po případě bylo řečeno, do kdy mu bude zaplacen zbytek

útrat. Žalovaný sice výslovně podle protokolu ze dne 16. března 1931 Ck V a 952/30-6 nesouhlasil se zpětvzetím žaloby, ale, an účtoval útraty, které dostal, lze právem míti za to, že nic proti zpětvzetí žaloby nenamítal. Zpětvzetím žaloby byl spor Ck V a 952/30 vyřízen, netrvá již a přestal účinek uvedený v § 233 c. ř. s., že o vzneseném nároku nesmí býti zase právní rozepře provedena. Rozhodnutí ve věci v onom sporu se vůbec nestalo. Žalobou podanou dne 8. září 1931, o níž tu jde, domáhá se žalobkyně na žalovaném zaplacení 9.800 Kč, a opírá tento nárok o tvrzení, že ji žalovaný při koupi téhož domku uvedl v omyl a způsobil jí škodu v uvedené výši. Na námitku žalovaného, že věc je již zahájena a pravoplatně rozsouzena pod Ck V a 952/30 první soud uznal tuto námitku za odůvodněnou a žalobu odmítl. Usnesení prvního soudu jest pochybené. Nehledíc ani k tomu, že se v usnesení tom praví, že se pro zahájení rozepře pokud se týče pro rozsouzení věci žaloba odmítá, což obojí ani nemůže současně vedle sebe obstáti — buď jest věc jen zahájena, aneb jest již rozhodnuta, — nemůže býti řeči o tom, jak je patrné z vyličeného stavu, že ona první věc byla ještě v běhu, ana byla žaloba vzata zpět dávno před podáním nynější žaloby; rozhodnutí ve věci v oné první věci se nestalo a proto je zcela bezpodstatná námitka věci pravoplatně rozsouzené. Žaloba vzatá zpět může býti znovu podána, pokud se žalující strana nevzdala nároku (§ 237 poslední odstavec c. ř. s.). Aniž by bylo třeba zkoumati, jde-li při nové žalobě o týž právní důvod, jako při první žalobě, je jisto, že nejde o věc již zahájenou nebo rozsouzenou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### D ů v o d y:

Procesní úkony stran se vykonávají zpravidla pozitivním jednáním nebo výslovným prohlášením. Výjimečně lze je vykonati i konkludentními činy, kde civilní soudní řád z určitého chování se stran usuzuje na jejich vůli, jako na příklad při klidu řízení následkem nedostavení se stran k ústnímu jednání podle § 170 c. s. ř., při změně žaloby podle § 235 druhý odstavec a § 238 c. s. ř. a podobně. Ku zpětvzetí žaloby bez vzdání se nároku při ústním jednání žádá ustanovení § 237 c. ř. s. přivolení žalované strany, aniž usuzuje již z mlčení žalovaného na mlčky projevený souhlas. Neučiní-li tedy žalovaná strana projev o prohlášení žalující strany, že běře žalobu zpět, nelze z toho souditi na souhlas žalované strany. Avšak v souzeném případě účtovala žalovaná strana útraty, přijala na jich srážku od žalobkyně ihned částku 300 Kč, kdežto zbytek se zavázala žalobkyně zaplatiti do 14 dnů pod exekuci. Vykonala tedy žalovaná strana pozitivní procesní úkon, z něhož podle předpisů civilního soudního řádu lze souditi na její přivolení ku zpětvzetí žaloby bez vzdání se nároku. Neboť v předložení seznamu útrat, ať již na zvláštním listě aneb do protokolu účtovaných, spatřuje ustanovení § 54 c. ř. s. mlčky učiněný návrh na prisouzení útrat bezprostředně očekávaným rozhodnutím soudu na základě posledního stavu řízení. Záležel-li poslední stav řízení v tom, že žalobkyně vzala žalobu zpět bez vzdání se nároku, lze podle § 54 c. s. ř. z toho usuzovati, že žádá žalovaná náhradu útrat proto, že přivoluje ku zpětvzetí žaloby. Tvrzení žalovaného,

že účtoval útraty jen z opatrnosti pro případ, že by soud vzal usnesením zpětvzetí žaloby na vědomí, jest naprosto bezvýznamné, an to neprojevil a měl možnost odepřením svolení ku zpětvzetí žaloby bez vzdání se nároku onomu soudnímu úkonu zabrániti. Námitka, že zpětvzetí žaloby nebylo soudem vzato na vědomí, odporuje spisům, ano zpětvzetí žaloby bylo prohlášeno při ústním jednání do protokolu (§ 237 druhý odstavec c. s. ř.). Vydání soudního rozhodnutí a doručení jeho písemného vyhotovení nebylo zapotřebí, poněvadž strany byly při ústním jednání, při němž zpětvzetí žaloby se stalo, a poněvadž jde o dispositivní procesní úkon stran, jenž soudnímu rozhodování nepodléhá. O útratách nebylo třeba rozhodovati, ana je žalobkyně plně uznala, větší částku zaplatila hned a k zaplacení zbytku se zavázala. Není tedy překážky zahájené rozepře podle § 232 c. s. ř. a, poněvadž stěžovatel již na tom netrvá, že žalobkyně se vzdala i zažalovaného nároku, nelze jí upřít právo plynoucí z ustanovení § 237 čtvrtý odstavec c. s. ř. ku podání žaloby nové.

### Čís. 11691.

**Předpis § 10 vyr. řádu z roku 1914 nebrání, by tuzemský věřitel nabyl soudcovského zástavního práva na věcech (na pohledávkách) náležejících polskému státnímu příslušníku, jež jsou v tuzemsku, třebaže bylo o jmění tohoto polského státního příslušníka zahájeno v Polsku vyrovnací řízení.**

(Rozh. ze dne 21. května 1932, R II 272/31.)

K návrhu tuzemce povolil soud první stolice proti akciové společnosti v Bílsku (v Polsku) zajišťovací exekuci zabavením pohledávek dlužníka za tuzemskými poddlužníky. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Stížnost jest opodstatněna. Mezi stranami není sporno, že usnesením krajského soudu v Cieszyně ze dne 23. února 1931 bylo o jmění žalované strany zahájeno soudní vyrovnací řízení. Podle sdělení ministerstva spravedlnosti čís. 32 publikovaného ve věstníku tohoto ministerstva v roce 1924 jest pokládati vzájemnost podle § 58 konkursního řádu a § 28 vyrovnávacího řádu resp. § 71 zák. čl. XVII 1881 a § 67 nař. čís. 4070/1915 za zajištění také proti republice Polské. Bylo tudíž při rozhodování o návrhu přihlížeti k ustanovení § 10 vyrovnávacího řádu, podle něhož po zahájení tohoto řízení nelze pro pohledávku za dlužníkem na jeho věcech nabýti soudcovského práva zástavního neb uspokojovacího vůbec.

**N e j v y š š í s o u d** obnovil usnesení prvního soudu.

### **D ů v o d y:**

Jde o řešení otázky, zda brání § 10 vyr. ř. z roku 1914, by tuzemský věřitel nabyl soudcovského práva zástavního na věcech (pohledávkách) náležejících polskému státnímu příslušníku, jež jsou v tuzemsku, bylo-li o jmění tohoto polského státního příslušníka zahájeno v Polsku vyrovnací řízení. Podle zásad mezinárodního práva soukromého nemá cizo-